

[Jørgen Gram.]

Mygdal, men først i en senere Samling, under den nuværende Statsminister og den nuværende Landbrugsminister. Jeg siger dette, ikke for at det skal være nogen særlig Ros, hverken til mit eget Parti eller dets Minister eller til den nuværende Minister, men for at fremhæve, at der i denne Sag har været Enighed mellem alle Partier, og jeg haaber ogsaa, at der skal være det i Dag.

Sagen er nemlig den, at i enhver Diskussion om sønderjyske Forhold, om, hvordan Erhvervene er stillet, og hvad der skal gøres, der vil det sønderjyske Jord- og Ejendomsspørgsmaal altid komme i Forgrunden. Nu er det dengang bevilgede Beløb i det væsentlige opbrugt, og vi har gjort Erfaringer, som vi kan henvise til. Lad mig da sige det straks: at disse har i det store og hele været meget gode, og jeg havde i Grunden tænkt ganske kort at anbefale Forslaget. Men der er alligevel, siden den første Lov blev vedtaget, sket saa store Omvæltninger, ikke mindst i Sønderjylland, at det nøder mig til at fremkomme med visse Bemærkninger.

De Virkninger, disse Omvæltninger har ført med sig, har igen ført til, at Lovens Administration har haft saa meget at sige. I 1929, efter at man havde faaet gennemført nogle Foranstaltninger til Afhjælpning af Kronestigningens Følger, og efter at man havde haft et Par gode Aar inden for Landbruget, mente man fra alle Sider at være temmelig vidt fremme med den økonomiske Genforening i Sønderjylland, at dette Lovforslag som den videre Hjælp, som dog ogsaa dengang var nødvendig, kunde anses for Hovedgrundlaget for det, der maatte gøres dengang. Men det viste sig, at man tog fejl, man var ikke saa vidt fremme, som man troede. Da man vilde til at høste Frugterne af den Indsats af Arbejde og Kapital, som var ydet i Sønderjylland, kom Krisen, som igen slog Fødderne bort under mange, saa man ikke kunde regne med, at de kunde staa paa egne Ben, som man havde haft Grund til at gaa ud fra at de kunde. Følgen blev stor ny Gældsstiftelse og Nedgang i Formuerne, og dette Lovforslag kan nu ikke komme til at staa i første Linie med Hensyn til, hvad der skal gøres i Sønderjylland, men maa rykke tilbage for noget andet, for en Gældsordning. Denne Gældsordning skal jeg imidlertid paa nærværende Tidspunkt ikke komme ind paa.

Maa jeg da som sønderjysk Repræsentant her fastslaa, at dette Lovforslag ikke

indeholder et Tilskud paa 10 Mill. Kr. Man har inden for vide Kredse af vort Folk haft Tilbøjelighed til, saa snart man hørte Sønderjylland nævne i Forbindelse med Millionbeløb, for sig selv og i Offentligheden at slaa fast, at nu ydedes der igen saa og saa mange Millioner Kroner i Tilskud til Sønderjylland. Det passer ikke i dette Tilfælde og heller ikke i mange af de andre Tilfælde. Lad mig blot minde om, at den Statsgaranti paa mange Millioner Kroner, som blev ydet til Sønderjysk Kreditforening, har ikke kostet Staten en Øre, og bortset fra det første Mark- eller Kronereguleringstilskud, som var et Tilskud, der ikke skulde betales tilbage, er Broderparten af det, der er ydet til Sønderjylland, ydet som Laan og staa endnu som Laan, og Forpligtelsen til at betale det tilbage er ikke borttaget fra den sønderjyske Befolkning. Og her er altsaa blot Tale om Lovhjemmel til at flytte 10 Mill. Kr. fra Jordfonden, hvor de henstaa i Obligationer eller paa anden Maade, over til det Element, hvor de retteligt hører hjemme, Jorden.

Lovforslaget har jo tre Formaal: Opkøb af Jord, Grundforbedring af samme og Anlæg af Veje. Det er givet, at naar man knytter de to sidste Formaal til det første, løses derved samtidig andre Opgaver, som det vilde være ubilligt at forlange, at de, der kommer til at overtage Jorden, skulde paatage sig. Saa vidt jeg ved, har det heller ikke været Tilfældet ved Lovens Administration, og jeg vil ogsaa henstille til Jordlovsudvalget, som har Administrationen i Hænde, at benytte det lempeligst muligt og kun efter praktiske Hensyn. Imidlertid har man jo Lovhjemmel til efter Loven, hvorefter de 10 Mill. Kr. administreres, at paalægge de nye Brugere af Jorden det, hvormed Jorden forbedres gennem disse Foranstaltninger.

Jeg ønsker her at sige, at vi, hvad angaar den hidtidige Bevillings Administration, har kunnet konstatere, at det sønderjyske Udvalg, som administrerer Beløbet og Arbejdet, i stigende Grad har vidst at finde de Veje, som var de rette. Det er givet, at der fra først af har været nogen Følgen, man har af og til ladet Opgaver gaa fra sig, som man burde have taget fat paa uden at betænke sig; men efterhaanden synes jeg, at vi maa give Jordlovsudvalget med dets Formand, Niels Frederiksen, i Spidsen den Ros, at de hurtigt og resolut træder ind for det, som vi fra sønderjysk Side maa anse for det, der skal trædes ind for. Netop fordi vi